

Безталання

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Скажіть мені, добрі люди,
Навчіть мене, братця:
Як у світі поміж вами
З лихом розминатися?

Бо куди я не ударюсь,
У які країни,
То ніколи не минаю
Горя та кручини.

Чи побратаюсь – і радість
Мов душу ухопить,
Аж дивлюся... брат мій милий
Мене перший топить!

Чи зустрінусь з дівчиною –
Серденько озветься,
Я до неї – вона з мене
Глумує й сміється!

Мабуть, згину, так як гине
Травка на морозі:
Бо стою, як той самотній
Горох при дорозі...

Кому треба і не треба,
Всяк стручки зриває,
І кінь топче, і віл топче –
Ніхто не минає.

Гірко знати, добрі люди,
Важко знати, братця,
Що мені між вами з лихом
Та не розминатися.

Чи посію жито в полі –
Всім сонечко гріє.

Літо прийде, жито зійде
Та й зазеленіє.

Ось поспіло, почало вже
Колосся схиляти,
Тай й пов'яне, та й посохне,
Бо нікому жати!

Де ж ти, де ж ти, моє щастя,
Де ти забарилось?
Мабуть же, хоть на годинку
Та й мені судилось!

Аже ж і я народився,
Як усі, од бога,
І мені ж ізмалку снилась
Широка дорога;

І мені ж здавалось часто,
Що круг мене сяє
І моє серденько нишком
З богом розмовляє...

Де ж ти, щастя,
Де сховалось?
Дні без тебе трачу!
Зглянь, нехай тебе у вічі
Я хоч раз побачу!

Глянь крізь чорні оченята
Мені на годину
Та й лети собі од мене,
А я - в домовину.